

zprávou z 30. července 1931, tedy nikoli st-lé. Jan Z. vystoupil v trestním řízení teprve při líčení 3. října 1931 na okr. úřadě v Kežmarku, při kterém jeho právní zástupce prohlásil, že se přidržuje původního oznámení podaného četnickou stanicí v Tatranské Kotlině a souhlasí s odročným jednáním, avšak vyhrazuje si uvést při tom ještě event. další důkazní prostředky. Jednání bylo odročeno na 10. listopad 1931. Tohoto jednání se však Jan Z. ani osobně, ani zástupcem nezúčastnil. I když tedy jmenovaný st-l prohlásil při líčení konaném 3. října 1931, že hodlá jednat v zastoupení žaloby vznesené na Josefa R., Jana K. a Štěpána H. pro uvedené přestupky, sluší se zřetelem na výše zmíněné ustanovení § 112 pol. tr. řádu míti za to, že od žaloby upustil, kdyžť byv k dalšímu líčení v této věci, stanovenému na 10. listopad 1931, řádně pozván, nedostavil se k němu a ani svého zmocněnce k němu nevyslal a tuto neúčast předem neomluvil. Matěj A. se zmíněného jednání zúčastnil, avšak jako svědek. Nezúčastnil-li se však ani jeden, ani druhý st-l líčení konaného 10. listopadu 1931 v zastoupení žaloby, nelze jim se zřetelem na to, co bylo výše uvedeno, přiznati legitimaci ke stížnosti k tomuto soudu a musila proto býti jejich stížnost odmítnuta pro nepřípustnost.

Č. 12.591.

Policejní věci: * Vydáním trestního nálezu úřadem kompetentním přetrhuje se promlčení trestného činu ve smyslu § 31 zák. čl. XL:1879 i tehdy, když později trestní nález byl vyšším úřadem z formálních důvodů zrušen.

(Nález z 23. října 1936 č. 15.632/36.)

V ě c: Dr. Jindřich R. v Užhorodě proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 18. ledna 1934 o policejním přestupku.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozsudkem okr. úřadu v Užhorodě z 28. listopadu 1933 uznán byl st-l vinným trestným činem podle čl. 4 odst. 2 zákona o organizaci správy politické č. 125/1927 Sb., kterého se dopustil tím, že v odvolání podaném do rozsudku okr. úřadu v Užhorodě a došlém tomuto úřadu 23. května 1933 použil vzhledem k trestnímu řízení provedenému okr. úřadem v Užhorodě výrazu »a byla velká lehkomylnost v takové malicherné věci předvolati do Užhorodu tolik svědků« a že se tudíž dopustil v písemném podání takového způsobu psaní, kterým urazil správní úřad, a byl odsouzen nepodmínečně na základě čl. 4 odst. 2 téhož zákona k peněžitému trestu 200 Kč, event. k uzamčení na dva dny.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad st-lovo odvolání podané proti uvedenému rozsudku z důvodů v něm uvedených.

Proti rozhodnutí druhé stolice podal st-l stížnost k nss, o níž tento soud uvažoval takto: — — —

K rekursní námitce promlčení trestného činu uvedlo nař. rozhodnutí v podstatě, že k promlčení nedošlo proto, že pro trestný čin, o který šlo

a který byl spáchán 23. května 1933, stíhán byl st-l již výměrem okr. úřadu v Užhorodě z 8. června 1933, vyslovivším peněžitou pokutu 100 Kč, který byl st-li doručen 8. srpna 1933, a že tím došlo k přetržení šestiměsíční promlčecí lhůty a že dále nastalo přetržení této lhůty rozsudkem z 28. listopadu 1933, doručeným 6. prosince 1933.

Stížnost proti tomu namítá, že výměr z 8. června 1933 byl zem. úřadem jako protizákonný zrušen a že úřad nemůže svůj rozsudek založiti na protizákonném řízení. Tato námitka je bezdůvodná, poněvadž důvodem promlčení je šestiměsíční nečinnost úřadu, ale jakmile příslušný úřad nebyl nečinným, nýbrž proti st-li jako obviněnému nějaké kroky v trestním řízení podnikl, chybí zde základ pro promlčení i tehdy, jestliže činnost jeho záležela v rozhodnutí proti obviněnému, které bylo dodatečně uznáno protizákonným, pokud ovšem tato protizákonnost nezáležela v tom, že úřad nebyl vůbec oprávněn trestní řízení konati. Takový výměr byl vydán proti st-li jako obviněnému okr. úřadem v Užhorodě 8. června 1933 a byl doručen st-li 8. srpna 1933. I když pak výměr ten byl rozhodnutím zem. úřadu v Užhorodě z 8. září 1933 zrušen toliko z formálního důvodu, nebyl tím nijak odčiněn fakt, že příslušný úřad provedl včas zákrok proti st-li jako obviněnému, kteroužto skutečností bylo promlčení přetrženo. Nastalo-li však přetržení promlčení již citovaným výměrem z 8. června 1933, je bezpředmětné zabývat se otázkou, zdali došlo k přetržení promlčení též rozsudkem z 28. listopadu 1933. — — —

Pokud pak jde o posouzení zjištěného činu samého, žal. úřad uznal, že st-l tím — že určité opatření okr. úřadu učiněné v trestním řízení správním, totiž předvolání určitého počtu svědků, v písemném odvolání označil jako »velkou lehkomyšlnost«, ač mohl slušnějšími slovy opatření to kritisovati, — překročil dovolenou mez slušnosti a kritiky, a z volby tohoto výrazu, který st-l ještě při jednání konaném 28. listopadu 1933 opakoval, usoudil, že st-l měl úmysl zlehčiti autoritu úřadu, resp. jeho orgánu. Proti tomuto odůvodnění uvádí stížnost pouze, že šlo jen o dovolenou kritiku, o upozornění úřadu na nesprávný postup, které je v soudním řízení civilním soudním řádem připuštěno a které nepřesahovalo zákonných mezí a bylo jen dobrou radou danou v demokratickém státě úřadu jakožto odpůrci, bez úmyslu uraziti úřad. Citovaný závěr nař. rozhodnutí je svou podstatou pouhým hodnocením skutkové podstaty žal. úřadem zjištěné a může proto býti nss přezkoumán pouze v mezích § 6 zákona o ss. V tomto směru pak nss shledal, že st-l vytýkal orgánu veřejné správy velkou lehkomyšlnost a tudíž nedbalost v úřadování; jestliže pak žal. úřad, přejav odůvodnění prvního úřadu, uznal tento výraz za výraz pro veřejný úřad skutečně urážlivý, zlehčující autoritu úřadu a překračující dovolenou mez slušnosti a dovolené kritiky, nelze tento hodnotící úsudek uznati nelogickým.

Č. 12.592.

Policejní věci: I. * Trestnost určitého činu je posuzovati podle normy platné v době jeho spáchání; při tom však dlužno přihlížeti k tomu, zůstal-li čin ten trestným i za platnosti normy nové, za jejíž